

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **N. K.**, zastoupené JUDr. Jiřím Hradeckým, Ph.D., advokátem se sídlem v Jablonci nad Nisou, Máchova 8b, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 3. 2004, č. j. 59 Az 16/2004 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna JUDr. Jiřího Hradeckého, Ph.D., advokáta se sídlem v Jablonci nad Nisou, Máchova 8b, **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 14. 1. 2004, č. j. OAM-6585/VL-07-04-2003, byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, který byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že napadá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu a to pro jeho nezákonnost, neboť tento porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 34 odst. 1 správního řádu. Dále namítla, že zde není logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Stěžovatelka ocitovala čl. 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, nařízení veřejného soudního projednání věci dle ust. § 30 a § 138 o. s. ř. a ustanovení tlumočníka do ukrajinského jazyka.

V podání nazvaném „doplnění kasační stížnosti“ ze dne 16. 6. 2004 uvedla, že nezávisle na tom, zda správní orgán došel v napadeném rozhodnutí k závěru o nedůvodnosti její žádosti o azyl, musel posoudit též přítomnost překážky vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu. V případě stěžovatelčina návratu na Ukrajinu jí totiž ze strany jejího otce hrozí nelidské a ponižující zacházení. Proto i soud měl otázku překážek vycestování posoudit. Stěžovatelka se tedy domnívá, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i soudu, trpí vadou a to dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednávání kasační stížnosti jednání.

S ohledem na konstrukci stížních bodů, které jsou pouze obecným poukazem stěžovatelky na některá ustanovení správního řádu, která byla dle jejího názoru porušena, aniž by upřesnila, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí správního orgánu v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení daných skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto stěžovatelka nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sama neuvedla skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Shodně se lze vyjádřit i o odkazu stěžovatelky na Příručku postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků.

Nejvyšší správní soud se s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nezabýval stížní námitkou stěžovatelky spočívající v absenci posouzení překážek vycestování správním orgánem, a to pro její novost.

S ohledem na ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. shledal Nejvyšší správní soud jako nadbytečným požadavek stěžovatelky na nařízení veřejného projednání věci, a to vzhledem ke konstrukci stížních námitek. Nadbytečným shledal i její návrh na ustanovení tlumočníka, neboť s ohledem na ust. § 18 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, který se použije pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ve smyslu § 64 a § 120 s. ř. s., nebylo ve věci nařízeno jednání.

Za těchto okolností přezkoumal Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu v intencích ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neboť není jeho právem, ale ani povinností vyhledávat za stěžovatelku stížní body. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1000 Kč za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé a 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu